

Ekmek Kokusu

– Yasar Kutlu · 24 Mart 2011

EKMEK KOKUSU

Kıtlık yıllarıydı, yoksulluk günleriydi, ikici dünya savaşı bütün hızıyla devam ediyordu. Ulaşım haberleşme oldukça zor şartlar altında yapılıyordu. Anadolu'nun binlerce köyü gibi elif bacının köyü de bir dağın eteğine kurulmuş insanları mütevazı bir hayat yaşıyordu, kıtlık vardı, yoksulluk vardı. Ama şükür duygusu kanaat etmek ve paylaşmayı sevmek burukta olsa elif bacıyı ve komşularını sevindiriyordu.

Elif bacı her Cuma günü Cuma namazından çıkılacağı vakitte Câmî 'î nin yakınlarına gelir hiç işli olmasa da Câmî 'î nin etrafında bir iki taş atardı. Birisinin kendisine seslenmesini beklerdi. Kuşağında her zaman ceviz, badem, leblebi gibi çerezler bulunurdu. Elif Bacının eğer kendisine bir seslenen olmazsa o sanki kendisinin orada olduğunu hatırlatırcasına etraftaki çocuklara Ayşe, Fatma, Mustafa diye isimleriyle seslenir onlarda koşarak yanına gelirlerdi. Kuşağından çıkardığı çerezlerden çocuklara verirdi. Çocuklar sevinerek ayrılırlar oyunlarına devam ederlerdi. Dedik ya kıtlık yıllarıydı üç, beş tane cevizin çok önemi vardı. Elif Bacının ceviz ağaçları, badem ağaçları vardı onların mahsullerini satmaz çoluğa çocuğa dağıtırdı. Hayır yapardı kıtlık yoksulluk zordu ama hasret çekmek daha da zordu. Elif Bacı hasret çekiyordu biricik oğlu Mehmet askerdeydi askerlik te zordu savaş yıllarında, yokluk yıllarında Elif Bacı Mehmet'inden bir haber gelir mi diye bekliyordu. Câmî 'î nin etrafında kaç Cuma geçmişti habersiz bilmiyordu Elif Bacı...

Birgün yine bir Cuma günü Elif Bacının içine bir sıkıntı düştü. Küçücük mütevazı evi ona dar gelmeye başladı odasının içini tekrar süpürdü ortalığı topladı bahçeye çıktı, bir ileri gitti geldi duramadı daha Cuma selası bile okunmadan Câmî 'î nin oraya doğru yürümeye başladı. Her zaman dertleştiği ahretlik dediği Fatma Bacı Evinin önünde duruyordu heyecandan onu görmedi selamlaşmadan yanından geçti. Dalgındı Elif Bacı birazda sıkıntılıydı.

Câmî 'î nin biraz berisinde Mehmet amcanın evi vardı. Mehmet amca medresede okumuş sözü sohbeti dinlenir birisiydi. Köyün muhtarıydı akıl hocasıydı, herkesin müşkülâtını giderir çare kapısı olan muhterem bir zâttı. Yanındaki yabancıyla bir şeyler konuşuyordu. Herhalde savaştan kıtlıktan konuşuyorlardı. Elif Bacı onlara doğu yakalaştıkça muhtarla yabancıнын sözlerini duyuyordu. Allah büyüktü bugünler de geçer diyordu. Tam o sırada Elif Bacı ile göz göze geldiler tamam tamam dedi Mehmet amca Elif Bacıya eliyle işaret ederek gelmesini söyledi. Cebinden çıkardığı mektubu Elif Bacıya uzattı Elif Bacı mektubu aldı ama nedense sevinmedi haftalardır beklediği mektup gelmişti ama içinde bir burukluk vardı. Bildiği halde Mehmed'imden mi diyebilirdi. Elif Bacı yabancıya hoş geldin bile diyemedi. Yabancı postacıydı oysa Elif Bacı evinden misafir eksik olmayan insanlara ikram etmeyi seven birisiydi. O gün kuşağındaki cevizler, bademler, leblebiler ve incir kuruları yerinde kaldı etraftaki çocuklar önünden arkasında geçtiler hatta sultan isimli beş altı yaşlarındaki kız çocuğu Elif Nine Elif Nine diye seslendi onu da duymadı. Ahretinin yanından geçti onu yine görmedi hatta ahreti arkasında

seslendi kız kız ne bu telaşın kümsüyüz yoksa onu da duymadı. Tahta kapıyı hızla açtı molla molla diye seslendi Molla kocasıydı. Medreselerde okumuş çevre köylerde imamlık yapmış evinde çocuklara kur'an öğreten hatta hafızlar yetiştiren âlim bir insandı adı İsmail Hakkı idi ama çevrede herkez onu Molla dayı Molla Amca diye bilirlerdi. Hatun hayırdır ne oldu? Ne bu telaşın? dedi.

Elif Bacı koynundaki mektubu çıkardı Mehmed'imizden mektup gelmiş hele bir okuyuver dedi. Molla dayı tahta merdivenlerden yavaş yavaş indi bahçedeki süt eriğinin altındaki minderlere oturdular. Molla dayı bismillah diyerek zarfı açtı. Mektubu okumaya başladı. "Muhterem babacığım kıymetli anneciğim diye başlayan mektup klasik hâl hatır selam kelâm ile devam ediyordu. Sonuna doğru bir satır molla dayının da yüzünün kararmasına sebep oldu Elif Bacının sıkıntısı da belli olmuştu Mehmed'in Annesini ve babasını üzen haber şuydu.

Kıymetli babacığım ben hastalandım bu mektubu da hastaneden yazıyorum İstanbul da askeri hastanede yatıyorum diyordu." Elif Bacının gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Molla dayı mutedil olmaya çalıştı o da üzülyordu ama belli etmemeye çalıştı. Erik ağacının yaprakları sanki simsiyah olmuştu. Öğle vaktinde sanki etraf kararmıştı savaş unutuldu, kıtlık unutuldu, yoksulluk unutuldu. Elif Bacıyla molla dayı hastalığa hastaneye İstanbul'a gittiler geldiler gönüllerince. Molla dayı ortalığı yatıştırarak en güzel sözü söyledi hanım yarın hazırlık yapalım öbür günde gidelim İstanbul'a oğlumuzun yanına. Burada ne konuşsak ne yapsak boş gidelim yanında olalım inşallah kötü bir hastalığı yoktur. Böyle diyordu da içinde fırtınalar kopuyordu. Çünkü hastalıklar kol geziyordu hele ince hastalık, verem ölüyordu insanlar yoksulluktan gıdasızlıktan insanlar hasta oluyordu ve çoğu zaman netice ölüm oluyordu korkuyordu molla dayı. Elif Bacı gitmeyi duyunca tatlı bir telaşa kapıldı hemen hazırlıklara başladı. Elde avuçta ne varsa ne yoksa toparlamaya başladı. Kuşağındaki çerezleri hatırladı biraz daha ilave yaparak hemen sokağa çıktı çocuklara onları dağıttı. Cumartesi günü sabah nazmından sonra hemen işe koyuldu bir fırın ekmek yaptı börekler yaptı, börekler yaptı, cevizlerin bademlerin içlerini çıkardı. Yolluklarını hazırladı. Dedik ya ulaşım zor, zor şartlar altında ertesi günü Bandırmaya ulaştılar. Gemiye binip İstanbul'a gidecekler. Elif Bacı için İstanbul çok özel payitaht, ilim, irfan mekanı şöyle bir görüvermek bile çok güzel çok özel gemi limandan ayrıldı yok almaya başladılar. Ekmeğin kokusuyla denizin kokusu birbirine karışmış yanı başlarındaki bir bey ekmezsiz kaynamış yumurtayı yiyerek karnını doyurmaya çalışıyor. Ekmeksiz yumurta yenir mi diyor Elif Bacı hemen çuvalı açıyor ekmeklerin birisini o kişiye veriyor. Etraftan üç beş kişi daha geliyor ve bir bütün ekmeği paylaşıyorlar. Elif Bacı acı acı bakıyor açsınız herhalde diyor, etrafındaki insanlar sadece boyunlarını büküyorlar Elif Bacı bir ekmek daha veriyor, birazda böreklerden, peksimetlerden o insanların karınlarını doyuruyor. Yüzler gülmeye başlıyor, tok karına muhabbet te güzel oluyor. Gemi ise yol almaya devam ediyor. Çuvaldaki köy ekmeklerinin kokusu Elif Bacının yüreğiyle yoğurduğu, gönlüyle pişirdiği ekmeklerin kokusu Marmara denizinin dalgalarıyla, rüzgarın hızıyla, martıların haberciliğiyle hastanedeki Mehmet'e ulaştı. Sanki bir ilaç gibi derman oldu. Elif Bacı bulutları seyrediyor hem de derdi de dermanı da veren rabbine yalvarıyor Mehmed'inin iyileşmesi için, kıtlığın, yoksulluğun yok olması için, savaşların bitmesi için. Molla dayı hafız olmasına belki en çok o zaman sevindi. Mektubu aldığı zaman oğlunun hastalığını öğrendikten sonra başladığı hatimini Kadıköy iskelesine vardığı zaman bitirmişti. Duası da hep güzellikler içindi. Elif Bacıyla Molla dayı mütevazi bir otele yerleştiler ve ertesi günün sabahının olmasını beklediler. Yine dua ederek

kur'an okuyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla hastanenin yolunu tuttular. Hastaneye vardılar Mehmed'i gördüler sarıldılar öpüştüler koklaştılar, ağladılar uzun uzun hasret giderdiler anne oğul sohbet ederken Molla dayı koridora çıktı., doktoru buldu oğlunun durumunu öğrendi. Rabbine bir daha şükretti. Çünkü korkulacak bir hastalığının olmadığını birkaç güne kadar taburcu olacağını öğrendi tekrar oğlunun ve eşinin yanına geldiğinde molla dayının yüzü gülüyordu olanları birde onlara anlattı, hep beraber sevindiler Elif Bacı getirdiği erzakları oğluna ve oradaki hastalara dağıttı.ekmeğin kokusu şimdi de ilaç kokularıyla karışarak hastaneye yayılmıştı. Elif Bacıyla Molla dayı İstanbul'da iki gün daha kaldılar. Eyyüp Sultan'ı ziyaret ettiler, sulatan Ahmet'e, Süleymaniye'yi, Fatih câmi'îsini ve daha birçok yerleri ziyaret ettiler. En son Üsküdar'a geldiler Üsküdar Molla dayı için ayrı bir anlam ifade ediyordu. Aziz Mahmut Hüdâi Hazretleri orada adeta büyülendiler.

Zahmetli de olsa dönüşleri güzel oldu. Köylerine ulaştıkları zaman Elif Bacının sözleri şuydu Molla etraftaki hafızları hocaları çağır, burada yemekleri hazırlayalım Cuma günü herkese yemek ikram edelim.

27/03/2008

Yaşar KUTLU